

Una feina per a Felipe González?

La falta d'acord a l'hora de trobar successor per a Delors entre els actuals candidats fa sorgir, segons Fabià Estapé, el nom de González com a alternativa.

Les informacions que vénen de l'illa de Corfú delaten desacord a l'hora de trobar el successor de Jacques Delors. Sembla —ho diuen els diaris— que hi havia dos candidats: un de belga i un d'holandès. Les majories que s'havien format se'n van anar en orris perquè el senyor John Major, el primer ministre de la petita minoria anglesa, va fer servir el dret de “vet” oposant-se a la candidatura que semblava més planera.

Els Dotze no se'n saben avenir. Helmut Kohl, des de la seva gran humanitat, ha anunciat una sessió especial per a resoldre el problema, perquè el senyor Jacques Delors ha de plegar a la fi de juny. Sembla que aquest té esperances —una vegada derrotat Michel Rocard— de succeir François Mitterrand. De més verdes en maduren!

El fet que interessa de subratllar és que l'absència del successor de Jacques Delors obre possibilitats a... Felipe González. La qüestió no és pas nova. Fa molts mesos que des de París i Bonn

RAFA GIL

Felipe González. París i Bonn veurien bé la seva candidatura europea.

miren amb simpatia la candidatura de Felipe González. Quan li van fer una pregunta sobre aquest afer, el president del Govern espanyol, Felipe González Márquez, va lamentar que el desacord

reobris la qüestió de la seva candidatura, però que el seu sentit de la “responsabilitat” li impedia d'abandonar “*su actual destino*”.

Ni així, Aznar!

Fabià Estapé

Capital, màfia nuclear

La màfia russa estén cada cop més els seus tentacles per l'economia del país. Llibert Ferri pensa que el seu poder és un perill per a la integritat del planeta.

És imaginable una sisena part de planeta governada per la màfia? La crema de la criminalitat i de la corrupció pot arribar a disposar de l'arsenal nuclear heretat de l'estalinisme? Aquestes preguntes —fa posar els cabells drets només de formular-les— tenen una resposta afirmativa per a Artiom Borovik, director de la revista russa *Sovetxeno Sekretno* (“Top Secret”). Borovik diu que no exagera quan afirma que la situació de Rússia és molt més perillosa que no la de Colòmbia i que una galàxia de criminals es disposa a prendre el poder a la segona potència nuclear del món.

Al voltant d'aquestes afirmacions la Unió de Periodistes russos ha engegat, a partir del dia 1 de juliol, una campanya per denunciar les pressions i les amenaces de la màfia contra els periodistes més crítics i contra els mitjans de comunicació més progressistes.

Ara fa exactament sis anys, en plena *glasnost*, el fiscal Telman Gdlian va gosar dir que “la màfia italiana pot arribar a ser un joc de criatures comparada amb la nostra”. Aquesta frase va ser com una sentència premonitòria, però, quan la va pronunciar el fiscal Gdlian, possiblement no podia preveure el que ara passa: previ-

sió de 4.000 assassinats per “encàrrec” només a Moscou durant l'any 1994; 40.000 empreses totalment en poder dels mafiosos; lluita sense treva i sense codis —desenes de morts cada setmana, metral·laments i cotxes bomba— per apoderar-se d'importants bancs i recursos financers; indicis que la màfia especialitzada en armament podria tenir el material i els mitjans tècnics per a fabricar i exportar bombes atòmiques.

El robatori d'importants quantitats d'urani enriquit ha provocat un autèntic pànic, fins al punt que el FBI nord-americà ha decidit d'obrir una oficina a

Moscú i d'intervenir directament en l'aferr. I la intervenció dels Estats Units no expressa altra cosa que la impotència del govern de Jelstin, que va tirant a cegues amb iniciatives com la llei de repressió de la criminalitat. Una llei que vulnera principis constitucionals bàsics i que, curiosament, ha estat rebutjada pels demòcrates i els comunistes, alhora que ha rebut ple suport de l'extrema dreta de Jirinovski.

Però comparar, com s'ha arribat a fer, el Moscou dels anys 90 amb el Chicago dels anys 30 no té cap sentit. La màfia nord-americana d'aquells temps estava molt ben estructurada i, per tant, localitzada. L'estat, per la seva banda, era sencer i podia disposar de tot el seu potencial de repressió. A la Rússia d'ara, en canvi, l'estat no existeix i la trama d'institucions que

intenten de fer-ne el simulacre es troben immerses en la corrupció i, per tant, contaminades, "mafiatitzades". Així mateix, allò que en diem màfia russa ja no està organitzada en les "dotze famílies" dels temps de Brèjnev, amb alguns dels seus capos amb escó al Comitè Central. Ara la màfia és una galàxia o, millor, una nebulosa de milers de criminals: des dels qui extorsionen els venedors ambulants i els quiosquers, fins als grans "holdings" financers, sense oblidar els qui concentren els esforços en el comerç nuclear.

Els estudis sociològics no gosen fer grans afirmacions, però els càlculs aproximats diuen que el 49% de l'actual elit empresarial russa és formada per la *nomenklatura* comunista reciclada i que el 51% restant és un espai fosc, on cada dia

es perfila de manera més nítida el poder dels grups criminals. A Rússia els economistes ja han començat a utilitzar conceptes com "acumulació criminal de capital" o de "capital criminal".

Un procés que va desencadenar Gorbaciov amb el seu reformisme tímid i caòtic i que va consagrar el "pare del capitalisme rus", legor Gaidar amb la seva política ultraliberal de camp qui pugui. Ara Gaidar, horroritzat per l'ascens del feixisme, diu que el pitjor que podria passar a Rússia seria "l'aliança entre l'extrema dreta nacionalista, la *nomenklatura* i la burgesia". Un cop més, Gaidar ha confós el desig i la realitat i ha parlat de burgesia allí on simplement havia d'haver dit màfia, la que ell va ajudar a créixer. **Llibert Ferri**

El nou Parlament Europeu

Ernest Udina fa una anàlisi de la nova composició del Parlament Europeu, més fragmentada i amb uns reptes competencials que han de donar-li credibilitat.

El nou Parlament Europeu no ofereix, en la seva composició en escons, grans diferències respecte a l'anterior. Els dos grans grups que sempre n'han estat l'eix decisiu, el socialista (199 escons) i democristià (148), tenen el 61% dels escons —el 70% en el Parlament anterior—. Però si hi sumem el grup liberal, en majoria partidari de la unió federal europea, arriben al 69% (392 escons de 567).

Més significatiu que no pas aquesta baixa és l'augment dels europeus indefinits i dels contraris a Maastricht. En el primer cas es destaca Forza Italia de Berlusconi (27) i la Lliga Nord italiana (6) i, en el segon, els francesos de De Villiers (13) i els danesos (5) contra el Tractat de la Unió. Aquests tres grups superen els 48 escons del grup liberal.

Paral·lelament, hi ha hagut, en les eleccions del 9 i 12 de juny, un augment de diverses dretes. Però el temor d'una creixença significativa dels neofeixistes no s'ha complert. L'entrada dels 11 *misinos* italians es compensa amb la desaparició dels neonazis alemanys i una baixa del 2% de Le Pen, si bé hi ingressa un diputat ultradretà belga.

Serà, doncs, un Parlament més fragmentat, però el seu funcionament no es

Parlament Europeu. Ara comença una nova legislatura, clau per a la UE.

veu gens compromès, gràcies als dos terços llargs d'escons dels tres grups principals. El problema no és tant aquesta nova composició com el fet de comprovar, per quarta vegada consecutiva des que el 1979 hi hagué les primeres eleccions per sufragi universal, que els problemes inte-

riors de cada país pesen molt més a l'hora del vot que no pas les opcions europees.

Aquesta realitat té una lògica: els electors saben que, a diferència de les legislatives del seu país, en el cas de les europees no voten per formar un govern. Encara més: els poders del Parlament Europeu són molt minsos. En la nova legislatura, tindrà les noves capacitats de confirmar el nomenament del president de la Comissió, de col·legiar-se amb el Consell de Ministres, de prendre iniciatives en polítiques comunitàries. No són, ni de lluny, competències desdenyables, però no són suficients per a motivar un vot directe que té resultats indirectes. El "dèficit democràtic" repercuteix lògicament en les urnes.

En el lleuger augment de participació a Europa —respecte al 55% de les eleccions del 89— hi han pesat més les situacions polítiques interiors (especialment a la Gran Bretanya, Itàlia i Espanya) que no pas els programes europeus de cada grup. Tot i així, els nous poders de l'Europarlament inicien una nova etapa.

El Parlament Europeu sempre ha estat un motor de la consciència europea. Del seu ambició projecte d'unió, inspirat a l'inici dels 80 per Altiero Spinelli, n'han vingut les dues grans passes del 86 i del